

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila a JUDr. Jaromíra Klepše ve věci

žalobce: **Miloslav Štěpán**, IČO: 406 83 125
sídlem Malešická 2679/49, 130 00 Praha 3
zastoupen advokátem Mgr. Štěpánem Cyprínem
sídlem Rumunská 1720/12, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Ministerstvo kultury**
sídlem Maltézské náměstí 47/1, 118 00 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. MK 19384/2023 OPP z 23. 3. 2023

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a napadené rozhodnutí.

1. Jádrem sporu je to, zda správní orgány prokázaly, že žalobce coby podnikající fyzická osoba spáchal přestupek podle § 35 odst. 1 písm. c) zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, (dále jen „**památkový zákon**“), spočívající v tom, že jako nájemce nebytového prostoru

(provozovny SPORTALM) v budově na adrese Týnská ulička 611/10, Praha 1, která je kulturní památkou a nachází se v památkové rezervaci v hl. m. Prahy, porušil povinnost chránit kulturní památku před ohrožením a poškozením, uloženou mu § 9 odst. 2 památkového zákona. Žalobce měl naplnit skutkovou podstatu tohoto přestupku těmito dvěma jednáními, za která mu byla uložena úhrnná pokuta 30 000 Kč:

- a) V blíže nezjištěné době od května 2009 do 9. 9. 2021 provedl tyto práce: nátěr dvou kamenných portálů u provozovny, včetně převýšeného klenáku ve vrcholu záklenku bílou silikonovou barvou a nátěr pole nad záklenkem růžovou barvou; nátěr dvou vnitřních stran dveřnic, v souvislosti s provozovnou, bílou silikonovou barvou; zatmelení a natření soklu u vstupu do provozovny, v šedém odstínu za použití silikonové penetrace.
- b) V blíže nezjištěné době od 9. 9. 2021 do 10. 12. 2021 umístil v parteru budovy, na vnitřní straně dveřnic u vstupu do provozovny, dva kusy plastových podsvícených reklam, velikostně naddimenzovaných, překrývajících téměř celou plochu dveřnic (s postavami modelek v nadživotní velikosti s oblečením prodáváním v provozovně s nápisem SPORTALM).

Spáchání přestupku popsaneého pod písmenem b) žalobce v žalobě nezpochybnil.

2. Magistrát hl. m. Prahy (dále jen „**Magistrát**“) i žalovaný shledali, že řada nepřímých důkazů bez pochybností dokládá, že jednání popsaneého pod písmenem a) se dopustil právě žalobce. Právě on byl jediný, v jehož zájmu provedení prací bylo, jelikož zvyšovaly viditelnost jeho provozovny a poutaly k ní pozornost. Naproti tomu vlastnice jednotky, v níž byla provozovna umístěna, Městská část Praha 1 (dále jen „**MČP1**“), ani správce budovy, společenství vlastníků jednotek v ní umístěných (dále jen „**SVJ**“), neměly k takovému jednání žádnou motivaci. Poškození, které budova utrpěla – a to jak po stránce vizuální kvůli použitým materiálům a barvám, tak po stránce stavební kvůli účinkům neprodyšného nátěru – šlo naopak proti jejich zájmům. Zástupci obou subjektů se vyjádřili tak, že úpravy fasády provedl právě žalobce. Jejich provádění bylo navíc zachyceno 9. 9. 2021 na fotografiích, z nichž je zřejmé, že se tak muselo dít s vědomím a za součinnosti pracovníků provozovny. Podle správních orgánů tak neexistovalo žádné jiné rozumné vysvětlení, než že úpravy budovy provedl žalobce, a jeho obranu (podle níž o provádění prací vůbec nic neví) označily za smyšlenou a účelovou. Spáchání přestupku popsaneého pod písmenem b) žalobce nezpochybňoval, proto se mu žalovaný ve svém rozhodnutí tolik nevěnoval. Nicméně podotkl, že žalobcem deklarovaná snaha o dodržování předpisů je v rozporu se skutečností, jelikož nepřípustné reklamy na dveřnicích u vstupu do provozovny sice před avizovanou obhlídkou nemovitosti odstranil, ale brzy poté je tam opět vrátil.

II. Průběh soudního řízení.

3. Žalobce v žalobě namítl, že závěry žalovaného nemají oporu ve skutkových zjištěních. V úvahu podle něj připadá hned několik osob, které mohly práce provést, zejména vlastník nebytové jednotky nebo správce budovy, a to za účelem zhodnocení vlastního majetku. Vyjádření těchto osob bez jakékoli vazby na skutečnost nemá žádnou váhu. Je ostatně obecně známo, že opravy a rekonstrukce nemovitých věcí prospívají spíše jejich vlastníkům než nájemcům, kteří nemovitost pouze dočasně užívají. Žalobce podotkl, že nájemní smlouva byla opakovaně prodlužována o pět let, avšak od 29. 9. 2020 se mezi ním a vlastníci jednotky vedl soudní spor o platnost posledního prodloužení na základě žalobcova dopisu z 12. 9. 2020, jenž pravomocně skončil až 1. 6. 2022. V době spáchání přestupku tak byl

žalobce v nejistotě, zda bude nájemní vztah vůbec pokračovat a neměl motivaci do nemovitosti investovat. Správní orgány nepřinesly žádné přímé důkazy o žalobcově vině, a jejich rozhodnutí tak je v rozporu se zásadou *in dubio pro reo*. Žalobce rovněž připomněl, že již v průběhu správního řízení poukazoval na to, že práce byly provedeny vně jeho provozovny, že neví, kdy k nim došlo, nikdo jej při nich osobě neviděl a došlo k nim během dlouhodobého uzavření provozovny. Těmto tvrzením však žalovaný nepřiznal dostatečnou váhu.

4. Kromě toho žalobce namítl, že správní orgány neprokázaly, že provedení prací odpovídá některému z jednání vypočtených v § 35 odst. 1 písm. c) památkového zákona (tedy zda byly práce pro památku „destruktivní“), ať už je za ně zodpovědný kdokoli. Správní orgány se sice k této problematice ve svých rozhodnutích vyjádřily, ale svůj názor nepodepřely žádným odborným podkladem, např. znaleckým posudkem, přestože jde nepochybně o otázku odbornou.
5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě zopakoval stěžejní pasáže své argumentace obsažené v napadeném rozhodnutí. Nad rámec toho s odkazem na odbornou literaturu uvedl, že argumentaci týkající se soudního řízení s MČP1 žalobce ve správním řízení neuplatnil, a soud k ní tak nemůže přihlídnout. Přesto podle jeho názoru na posouzení věci nic nemění. Ohledně údajné absence odborného vyjádření k vlivu provedených úprav na kulturní památku žalovaný poukázal na vyjádření Národního památkového ústavu (dále jen „NPÚ“) z 27. 10. 2021, z něžž správní orgány vyšly a které je právě takovým odborným podkladem.
6. Při soudním jednání 5. 10. 2023 účastníci řízení stručně shrnuli svá stanoviska a setrvali na svých procesních návrzích.

III. Posouzení věci soudem.

7. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Následně soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“)], jakož i z pohledu vad, k nimž by byl povinen přihlížet z úřední povinnosti; přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí.
8. Přestupku podle § 35 odst. 1 písm. c) památkového zákona se dopustí právnická nebo podnikající fyzická osoba tím, že nepečuje o zachování kulturní památky, neudržuje ji v dobrém stavu, užívá ji způsobem neodpovídajícím jejímu kulturně politickému významu, památkové hodnotě nebo technickému stavu, nechrání ji před ohrožením, poškozením nebo znehodnocením nebo ji znehodnotí nebo zničí. Povinnost pečovat o kulturní památku, neužívat ji shora popsáním způsobem a chránit ji má přitom nejen její vlastník (§ 9 odst. 1 zákona), ale také ten, kdo kulturní památku užívá nebo ji má u sebe (§ 9 odst. 2 zákona).
9. Podle žalobcova názoru vůbec nebylo prokázáno spáchání přestupku popsaného pod písmenem a) v bodě 1 tohoto rozsudku, jelikož správní orgány neopatřily žádný podklad, jenž by doložil naplnění některého z předpokladů vyjmenovaných v § 35 odst. 1 písm. c) památkového zákona. Tak tomu ovšem není.
10. Památkový zákon upravuje v části čtvrté (§ 25 a násl.) orgány a organizaci státní památkové péče. Podle jeho § 30 odst. 1 obec pečuje o kulturní památky v místě a kontroluje, jak vlastníci kulturních památek plní povinnosti uložené jim tímto zákonem; obec vychází přitom z odborných vyjádření odborné organizace státní památkové péče. Toto ustanovení

není v praxi využitelné a dozorová působnost je výslovně věnována památkové inspekci, Ministerstvu kultury a obcím s rozšířenou působností [srov. Varhaník, J. – Malý, S. *Zákon o státní památkové péči. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer (ČR), 2011; komentář k § 30]. Obecní úřady obcí s rozšířenou působností vykonávají státní správu na úseku státní památkové péče, pokud podle tohoto zákona není příslušný jiný orgán státní památkové péče [§ 29 odst. 2 písm. g)], vykonávají dozor z hlediska státní památkové péče při některých úpravách kulturních památek nebo objektů v památkové rezervaci, včetně umístění a odstranění reklamních poutačů [§ 29 odst. 2 písm. i)], nebo jsou příslušné k projednání přestupku podle § 35 odst. 1 [§ 36 odst. 1 písm. a) zákona]. Platí ovšem, že při této činnosti vycházejí také z odborných vyjádření odborné organizace státní památkové péče, mezi jejíž úkoly spadá zpracovávání potřebných odborných podkladů pro ostatní orgány státní památkové péče [§ 32 odst. 2 písm. f) zákona]. Organizační jednotkou s celostátní působností, které bylo plnění těchto úkolů svěřeno statutem vydaným Ministerstvem kultury dle § 26 odst. 2 písm. k) zákona, je NPÚ (srov. statut tohoto ústavu a jeho přílohu č. 4 nebo rozsudky NSS č. j. 6 As 28/2007-119 z 18. 9. 2007 a č. j. Komp 2/2020-44 z 22. 6. 2021, bod 36).

11. U příspěvkových organizací zřizovaných státem, stejně jako u správních úřadů, přitom s ohledem na princip odbornosti a vymezení pravomocí platí předpoklad, že jsou vybaveny personálním aparátem potřebným k plnění úkolů stanovených zákonem (srov. obdobné případy v jiných oblastech práva, popsány např. v rozsudcích NSS č. j. 10 Afs 24/2014-119 z 11. 6. 2015 a č. j. 2 Afs 167/2022-52 z 8. 8. 2023 nebo v rozsudku zdejšího soudu č. j. 10 A 172/2017-118 z 13. 8. 2020, bod 51).
12. Správní orgány vyšly při posouzení vlivu provedených prací na stavbu a její památkovou hodnotu z vyjádření NPÚ z 27. 10. 2021. V něm NPÚ popsal provedené práce a označil je za zásahy, které mají dopad na vizuální podobu objektu, jelikož změnou barevnosti došlo k nežádoucím úpravám vzhledu konstrukce. Zároveň však byl použit naprosto nevhodný a nekompatibilní materiál v podobě silikonové hloubkové penetrace a barev. Jedná se o materiál, která mění paropropustnost stavby a může způsobit degradaci hmoty omítek a kamene. Svévolné povrchové úpravy konstrukcí bez předchozího barevného průzkumu a souhlasu pracovníků památkové péče nejsou podle NPÚ možné a poškození památky je v tomto případě jednoznačné. Magistrát tyto úvahy ještě mírně rozvedl, zejména s ohledem na historickou hodnotu dotčené části památkové rezervace a pravidla pro umístování reklamních nosičů (s. 13 a 14 prvostupňového rozhodnutí), a shrnul, že provedené úpravy poškozují nejenom vzhled, autenticitu, památkovou a estetickou hodnotu samotné kulturní památky, ale i prostředí Pražské památkové rezervace (s. 17 jeho rozhodnutí).
13. Správní orgány byly oprávněny posoudit si tyto odborné otázky potřebné pro toto řízení samy, a navíc se opřely o odborné vyjádření odborné organizace státní památkové péče. Žalobce samozřejmě může s jejich závěry po věcné stránce polemizovat nebo upozorňovat na jejich nedostatky, to však neučinil. V žalobě se omezil na námitku, že správní orgány byly povinny obstarat si další odborný podklad, např. znalecký posudek. S tím se však soud neztotožnil.
14. Žalobce dále namítl, že správní orgány neprokázaly s dostatečnou mírou jistoty, že právě on se popsání jednání dopustil.
15. Již Magistrát ve svém rozhodnutí uvedl, že odpovědnost podnikající fyzické osoby za přestupek je objektivní povahy, tedy jde o odpovědnost za výsledek. Objektivní

odpovědnost vzniká bez ohledu na zavinění fyzické osoby, jejíž jednání je pachatelem přičitatelné (tedy bez ohledu na její vnitřní psychický vztah k následkům jejího jednání). Nepřihlíží se tak k okolnostem subjektivní povahy. Vyžadováno je pouze to, aby zde existovalo určité protiprávní jednání, jeho negativní následek a příčinná souvislost mezi tímto jednáním a následkem.

16. Přestupkový zákon v § 22 stanoví, že podnikající fyzická osoba je pachatelem, jestliže k naplnění znaků přestupku došlo při jejím podnikání nebo v přímé souvislosti s ním a podnikající fyzická osoba svým jednáním porušila právní povinnost, která je uložena podnikající fyzické osobě nebo fyzické osobě (odst. 1). Podnikající fyzická osoba je pachatelem též v případě, jestliže k naplnění znaků přestupku došlo jednáním fyzické osoby, jejíž jednání jí je přičitatelné, a jestliže k němu došlo při podnikání podnikající fyzické osoby, v přímé souvislosti s ním nebo ku prospěchu této osoby (odst. 2). Za osobu, jejíž jednání je přičitatelné podnikající fyzické osobě, se pro tyto účely považuje mimo jiné zaměstnanec nebo osoba v obdobném postavení při plnění úkolů vyplývajících z tohoto postavení nebo fyzická osoba, která plní úkoly podnikající fyzické osoby [odst. 3 písm. a) a b)].
17. O tato teoretická východiska není mezi účastníky řízení sporu, jakož ani o to, že rovněž v přestupkovém řízení s podnikající fyzickou osobu se uplatní důkazní standard zjišťování skutkového stavu vytyčený ve vztahu k přestupkům fyzických osob. NSS již v rozsudku č. j. 2 As 46/2005-55 z 24. 5. 2006 konstatoval, že *„správní orgán je povinen postavit nad vší rozumnou pochybnost na jisto, že se deliktního jednání dopustil právě ten, kdo má být za přestupek postižen. Existuje-li rozumná pochybnost, tj. existuje-li ne zcela nepravděpodobná možnost, že deliktního jednání se dopustil někdo jiný než obviněný z přestupku, nelze jej za přestupek postihnout (in dubio pro reo). Důkazní břemeno k prokázání, že deliktního jednání se dopustil obviněný z přestupku, přirozeně nese správní orgán. Obviněnému z přestupku proto k tomu, aby nemohl být za přestupek postižen, postačí, aby o otázce, kdo se deliktního jednání dopustil, vznikla rozumná pochybnost; nemusí se tedy vyvíňovat, tj. prokázat, že se deliktního jednání nedopustil [...]“*. (Shodně usnesení rozšířeného senátu NSS č. j. 5 As 126/2011-68 z 14. 1. 2014 nebo rozsudky téhož soudu č. j. 1 As 223/2016-50 z 14. 12. 2016, č. j. 10 As 127/2020-54 z 13. 5. 2020 nebo č. j. 6 As 329/2020-42 z 23. 11. 2021.) Názory žalobce a žalovaného se liší toliko v tom, zda správní orgány své důkazní břemeno v nynější věci unesly.
18. Soud přisvědčuje žalobci v tom, že sdělení člena výboru SVJ, M. K., učiněné při obhlídce nemovitosti 6. 10. 2022, podle něž provedl úpravy bez vědomí SVJ žalobce, nemá žádnou důkazní váhu. Není z něj totiž ani náznakem zřejmé, na čem M. K. toto přesvědčení zakládá: například zda při tom žalobce či některého z jeho zaměstnanců viděl, nebo se to doslechl od třetí osoby, svědčí jiné indicie (a jaké), nebo jde jen o jeho domněnku. Tato osoba přitom nebyla vyslechnuta jako svědek. Její tvrzení je proto podobně relevantní jako žalobcova obhajoba, že úpravy památky neprovedl; ostatně pokud by je – ryze hypoteticky – provedlo samo SVJ, nedalo by se očekávat, že se k tomu za dané situace přizná. Shodným způsobem soud hodnotí také zmínku obsaženou v usnesení MČP1 z 2. 2. 2022, jež se týkala sdělení předsedkyně SVJ a odboru technické a majetkové správy, podle nichž provedl nedovolené úpravy žalobce. (Oba důkazy hodnotí žalovaný na s. 10 svého rozhodnutí.) V ostatních ohledech však soud souhlasí se žalovaným.
19. Předně je třeba uvést, že žalobce měl jako jediný z provedených úprav prospěch. Žalobce svůj opačný názor opírá o argument, že užitek z opravy nemovitosti a jejího zhodnocení má především její vlastník, a nikoli nájemce. Takový předpoklad by byl vskutku obecně platný v případě nákladných oprav, které by měly za následek zhodnocení nemovitosti. O ty však

v posuzované věci ani zdaleka nešlo: nepovolené úpravy spočívaly v nátěru dvou kamenných portálů, soklu a vnitřních stran dveřnic žalobcovy provozovny. Nákladnost těchto úprav ani jejich vliv na nemovitost nelze v žádném přirovnávat k „opravám“ nebo dokonce „rekonstrukcí“ památky, jak činí žalobce. Správní orgány vyložily, že jejich důsledkem bylo poškození památky, a z pohledu jejího vlastníka (potažmo správce) tedy snížení její hodnoty, a to bez jakékoli protihodnoty. Naproti tomu z žalobcova pohledu bylo bezprostředním důsledkem úprav zviditelnění provozovny a upoutání pozornosti k ní, a tedy lepší propagace provozovny a potenciálně vyšší zisk (s. 5 a 9 napadeného rozhodnutí). Všechny úpravy totiž úzce souvisely právě s jeho provozovnou a byly provedeny jak u vstupu do provozovny, tak u výkladce provozovny – napravo od vstupu do ní (s. 9 prvostupňového rozhodnutí). Zatímco vlastnice jednotky a správce budovy neměli žádnou motivaci riskovat možný trest a vznik nákladů spojených s uvedením památky do původního stavu, jelikož jim provedené úpravy vůbec nic nepřinesly, u žalobce je motivace nasnadě, neboť on jediný měl z přestupkového jednání prospěch. Ohledně vlastnice jednotky žalovaný výstižně poukázal také na vyjádření jejího zástupce při jednání 23. 11. 2022, podle něž by případná smlouva o provedení prací musela být uložena v registru smluv, avšak není.

20. Žalobce v žalobě poukázal na to, že v době, kdy mělo k úpravám fasády dojít, vedl s vlastnící nemovitosti soudní spor ohledně toho, zda nájemní vztah trvá (resp. zda byl v roce 2020 platně prodloužen o dalších pět let), a neměl tedy zájem do nemovitosti jakkoli investovat (soudní řízení trvalo od 29. 9. 2020 do 1. 6. 2022). Tuto argumentaci vznesl žalobce až v řízení před soudem, a správní orgány ji tak pochopitelně nemohly ve svých rozhodnutích zohlednit. Ze zásad ovládajících správní trestání nicméně vyplývá, že žalobní tvrzení či důkazní návrhy krajský soud nemůže odmítnout jako opožděné nebo účelové jen proto, že je obviněný z přestupku neuplatnil v řízení před správními orgány, ač tak učinit mohl. Je totiž v souladu se zásadou plné jurisdikce, aby žalobce ve věcech správního trestání v žalobě uplatnil i taková žalobní tvrzení zpochybňující zjištěný skutkový a právní stav a jim odpovídající důkazní návrhy, které dříve neuplatnil v řízení o přestupku před správními orgány. (Usnesení rozšířeného senátu NSS č. j. 10 As 24/2015-71 z 2. 5. 2017, část II. výroku a bod 50.) Žalovaným citovaná komentářová literatura se buď týká přezkumu rozhodnutí mimo oblast správního trestání, nebo ještě nezohledňuje toto rozhodnutí rozšířeného senátu NSS.
21. Zahájení namítaného civilního soudního řízení sice hypoteticky mohlo, obecně řečeno, snížit žalobcovu ochotu vynakládat na vzhled své provozovny jakékoli finanční prostředky. Je však třeba vzít v potaz konkrétní okolnosti tohoto případu. Žalobce sám uvádí, že měl dotčenou jednotku pronajatu již 30 let, a jeho vztah k ní tak nebyl natolik dočasný, jak naznačuje v žalobě; ostatně dodal, že za tu dobu tam zažil desítky řemeslníků, kteří na ní prováděli různé práce (bod 8 žaloby). Také je zjevné, že i poslední prodloužení smlouvy považoval žalobce za platné (bod 5 žaloby). S přihlédnutím k tomu si lze snadno představit, že svou pozici ve sporu s MČP1 vnímal jako natolik silnou, že jej od úprav vchodu do provozovny neodradil. Konec konců je zjevné, že nešlo o žádné nákladné úpravy (natožpak opravu či rekonstrukci), ale o levný nátěr, a tak mohl žalobce s vidinou třeba několikaletého soudního sporu očekávat jejich poměrně brzkou návratnost, resp. mohl si dovolit riskovat pozdější ztrátu těchto prostředků. Tuto žalobcovu obranu ostatně nejlépe rozbíjí právě přestupek popsáný pod písmenem b) v bodě 1 tohoto rozsudku, jehož spáchání žalobce nepopírá. Právě z něj je zřejmé, že uvedený soudní spor žalobci v nových investicích do jeho

provozovny a její propagace nebránil. Ani tato argumentace tak nemění nic na závěrech vyslovených v předchozím odstavci.

22. Správní orgány nadto nezůstaly u hodnocení motivace jednotlivých osob. Za stěžejní považuje soud fotodokumentaci NPÚ pořízenou 9. 9. 2021, na níž je zachycen samotný výkon prací dvěma řemeslníky, a to včetně detailu nádob s aplikovanou barvy, která odpovídá zjištění správních orgánů. Magistrát na s. 9 svého rozhodnutí popsal, že *„provozovna má otevřené dveře, zaměstnanci obchodu jsou uvnitř, řemeslníci provádějí nátěr, schody do provozovny jsou překryté krycím obalem – průchod do provozovny je tedy ztížen, podnikatelská činnost obviněného je tím narušena, omezena a ztížena, což by bez jeho vědomí a souhlasu nešlo. Řemeslníkům, kteří práci vykonávají, musela být ze strany obchodu poskytnuta alespoň minimální součinnost.“* Obdobně žalovaný na s. 9 svého rozhodnutí naznal: *„Nelze si představit, že by práce, ke kterým byla nutně potřeba jistá součinnost a které provoz obchodu v dané době omezovaly, probíhaly bez vědomí a souhlasu provozovatele. Tuto možnost je jako nereálnou nutno vyloučit.“* Toto hodnocení je podle názoru soudu přiléhavé, logické a plně se s ním ztotožňuje. Ačkoli fotografie nezachycují žalobce osobě, je z nich zřejmé, že práce jsou vykonávány osobami, které plnily úkoly osoby odpovědné za provozovnu v souvislosti s její podnikatelskou činností a jejichž jednání je tak žalobci přičitatelné ve smyslu § 22 přestupkového zákona. Naproti tomu žalobcovo vyjádření z 8. 9. 2022, podle něž byl nátěr proveden neznámou osobou v době dlouhodobého uzavření provozovny, není podložen vůbec ničím a úplně nekoresponduje ani s jeho výpovědí při jednání 23. 11. 2022, podle níž neví, kdy k úpravám došlo, a odporuje též zmíněné fotodokumentaci.
23. Jako podpůrný argument poslouží rovněž poukaz na souvislost mezi těmito úpravami provozovny a těmi následujícími, popsanými pod písmenem b) v bodě 1 tohoto rozsudku (osazení dveřnic vizuálně agresivními reklamními zařízeními). Oba typy úprav byly zjevně součástí celkové proměny vchodu do provozovny, přičemž žalobce v žalobě nezpochybňuje, že ty pozdější provedl právě on. To činí jeho verzi událostí, podle níž prvotní úpravy provedl bez zjevné motivace neznámý dobroděj, ještě méně věrohodnou. Žalovaný navíc upozornil na to, že žalobce tato reklamní zařízení před ohlášenou obhlídkou provozovny (6. 10. 2022) odstranil, ale již 3. 12. 2022 se na dveřnicích v rozporu se zákonem opět objevila (s. 11 napadeného rozhodnutí). Tato epizoda dobře ilustruje žalobcův přístup k památkové ochraně dotčené nemovitosti i k dodržování právních předpisů, a opět posiluje správnost závěrů žalovaného.
24. Skutkový stav zjištěný správními orgány tak nevzbuzuje žádnou rozumnou pochybnost o tom, že přestupek spáchal žalobce. Z okruhu osob, které přicházely alespoň teoreticky v úvahu (řemeslnické práce v tomto rozsahu sotva provede náhodný kolemjdoucí), byl žalobce jediný, kdo měl k takovému jednání motivaci, a zároveň jediný, komu přineslo prospěch; všechny ostatní poškodilo. Tento závěr dobře zapadá do následujícího žalobcova jednání. Přestože jiných důkazů je skrovný počet, pořízená fotodokumentace prokázala, že žalobce – nebo přinejmenším jeho zaměstnanci, jejichž jednání mu je přičitatelné – o provádění úprav nutně musel vědět a poskytnout k němu aspoň základní součinnost. Naproti tomu nevyšel najevo ani jediný důkaz, který by tuto verzi události zpochybňoval, a ani žalobce nenabídl žádné třeba jen trochu uvěřitelné alternativní vysvětlení (to mu ovšem soud neklade za vinu, uvádí to jen pro úplnost). Neexistuje žádná alespoň trochu pravděpodobná možnost, že přestupek spáchal někdo jiný, a proto správní orgány neměly prostor pro aplikaci zásady *in dubio pro reo*.

25. Žalobce v závěru žaloby shrnul, že nezákonnost napadeného rozhodnutí dovozuje „nikoli výlučně“ z důvodů popsaných v žalobě. Soud však může rozhodnutí správních orgánů přezkoumat (s určitými výjimkami) právě jen v mezích žalobních bodů, a těmi nevyslovenými se z povahy věci zabývat nemůže.

IV. Závěr a náklady řízení.

26. Správní orgány zjistily stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku. Přestože své rozhodnutí nezaložily na velkém počtu důkazů, s ohledem na jejich přesvědčivost a specifika sporného přestupkového jednání i celé věci postačovaly k prokázání závěru, že povrchové úpravy a nátěr provozovny provedl žalobce, resp. osoba, jejíž jednání bylo žalobci jakožto podnikající fyzické osobě přičitatelné. Ačkoli soud nesouhlasil s hodnocením některých dílčích důkazů správními orgány, ztotožnil se s jejich názorem, že neexistuje žádná alespoň trochu pravděpodobná možnost, že nepovolení úpravy kulturní památky, v níž měl žalobce svou provozovnu, provedl někdo jiný. Jelikož soud nepřisvědčil žádnému z žalobních bodů, zamítl žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou.
27. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, a žalovanému nevznikly žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti, proto mu soud jejich náhradu nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 4. října 2023

JUDr. Ing. Viera Horčicová
předsedkyně senátu